05/04/2020

Δέηση για την κατάπαυση της πανδημίας στην Ι.Μ. Παναγίας Δοβρά Βεροίας

/ Ιερές Μονές

Την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών 5 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, κεκλεισμένων των θυρών.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος με την αδελφότητα της Ιεράς Μονής τέλεσε δέηση υπέρ καταπαύσεως του κορωνοιού.

Ο Όρθρος και η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία όπως και καθημερινώς όλες οι Ιερές Ακολουθίες της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, μεταδόθηκαν από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως «Παύλειος Λόγος» καθώς και από Live Streaming στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Καί ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαν-το ἀγανακτεῖν περί Ἰακώβου καί Ἰωάννου».

Εὑρισκόμεθα λίγες ἡμέρες πρίν ἀπό τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας καί στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνω-σμα ἀκούσαμε τόν Χριστό νά προ-ετοιμάζει τούς μαθητές του γιά ὅ,τι ἐπρόκειτο νά συμβεῖ τίς ἐπό-μενες ἡμέρες, νά τούς προετοιμά-ζει ἀναφερόμενος μέ λεπτομέρειες στό Πάθος ἀλλά καί τήν Ἀνάστασή του.

Ὅμως οἱ μαθητές δέν κατανοοῦν τό νόημα τῶν λόγων του, ὄχι για-τί δέν θέλουν, ἀλλά γιατί δέν μπο-ροῦν, διότι γιά τούς ἀνθρώπους ἡ κατανόηση βασίζεται στήν ἐμπει-ρία ἤ στήν πίστη. Καί τό Πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία ἐμπειρία πού δέν ἔχουν ζήσει ποτέ οἱ μαθητές του, οἱ ὁποῖοι ἐπιπλέον διαθέτουν μία ἀσθενῆ σχετικά πίστη.

Γι᾽ αὐτό καί ἐνῶ ὁ Χριστός περι-γράφει τίς πιό δραματικές ἀλλά καί σωτήριες γιά τούς ἀνθρώπους στιγμές τῆς ζωῆς του, οἱ μαθητές του περί ἄλλα τυρβάζουν. Κανείς δέν ἐκφράζει τή συμπαράσταση καί τήν ὀδύνη του. Κανείς δέν ἐκφράζει τή θλίψη καί τήν ἀγωνία του γιά ὅσα ἐπρόκειτο νά τοῦ συμ-βοῦν. Κανείς δέν τόν ρωτᾶ ἔστω γιά ποιόν λόγο θά γίνουν ὅσα τούς λέγει. Ἀντ᾽ αὐτοῦ δύο ἀπό τούς μα-θη-τές του τόν πλησιάζουν καί τοῦ ζητοῦν μία χάρη. Τοῦ ζητοῦν μά-λι-στα, πρίν νά τοῦ ἐκφράσουν τό αἴτημά τους, νά δεσμευθεῖ ὅτι θά τό πραγματοποιήσει.

Δέν εἶναι τυχαῖοι οἱ μαθητές πού τό ζητοῦν. Εἶναι ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, δύο ἀπό τούς τρεῖς πού εἶδαν τή δόξα τῆς Θεότητός του στό ὄρος Θαβώρ. Καί ὅμως, αὐτό πού ζητοῦν ἔρχεται σέ ἀπόλυτη ἀντίθεση μέ ὅσα τούς εἶπε μόλις ὁ διδάσκαλός τους.

Ἐκεῖνος τούς μίλησε γιά τή θυσία του χάριν τῶν ἀνθρώπων καί τῆς σωτηρίας τους καί ἐκεῖνοι ἐξέφρα-σαν τή φιλοδοξία τους, ζητώντας νά τούς ἐξασφαλίσει μία θέση στά δεξιά καί στά ἀριστερά του, ὅταν θά δοξασθεῖ.

Ἀνάρμοστο τό αἴτημά τους! Πῶς ἦταν δυνατόν νά σκεφθοῦν τόν ἑαυ-τό τους καί

ὄχι τόν διδάσκαλό τους;

Αὐτό θά σκεφτόταν ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς, ἐάν ἄκουε τό αἴτημα τῶν δύο μαθητῶν, καί τό ἴδιο ἀκριβῶς σκέφθηκαν καί οἱ δέκα συμμα-θη-τές τους, ὅπως γράφει ὁ ἱερός εὐ-αγ-γελιστής Μάρκος. «Καί ἀκού-σαν-τες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανα-κτεῖν περί Ἰακώβου καί Ἰωάν-νου».

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Σημαίνει ὅτι τά λόγια τοῦ Χριστοῦ γίνονται «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» μεταξύ τῶν μαθητῶν καί κατορθώνουν νά τούς διασπάσουν, ἔστω καί προ-σωρινά.

Ἔκφραση φιλοδοξίας εἶναι ἀναμ--φίβο-λα τό αἴτημα τοῦ Ἰακώ-βου καί τοῦ Ἰωάννου. Ἀλλά τί εἶναι ἡ ἀγανάκτηση τῶν δέκα; Μήπως εἶναι καί αὐτή μία ἄλλου εἴδους ἔκφραση φιλοδοξίας, μιᾶς φιλοδοξίας πού κάνει τόν ἄνθρω-πο ἀντί νά σκύψει καί νά ἀσχολη-θεῖ μέ τόν ἑαυτό του, νά ἀσχολεῖ-ται μέ τούς ἄλλους, νά τούς κρί-νει, νά τούς κατακρίνει καί νά ἀγανακτεῖ γιά τήν ἀνίερη σκέψη ἤ συμπεριφορά τους, γιά ἔλλειμα πί-στεως ἤ γιά ἔλλειμα εὐσεβείας;

Μήπως εἶναι ἔκφραση μιᾶς πλη-γωμένης φιλοδοξίας γιατί δέν μπό-ρεσαν νά θέσουν οἱ ἴδιοι τό αἴτημα καί νά ἐξασφαλίσουν τήν πρωτοκαθεδρία;

Μήπως εἶναι ἔκφραση τῆς φιλο-δο-ξίας τους νά δείξουν πόσο πιό εὐσεβεῖς καί

πιστοί εἶναι ἐκεῖνοι σέ σχέση μέ τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, πού δέν τούς περνᾶ ἀπό τό μυαλό νά ὑποβάλλουν τέτοια ταπεινά αἰτήματα στόν Χριστό;

Ἀλλά ἄς μήν σπεύσουμε νά βγά-λουμε συμπεράσματα, γιατί ὁ λό-γος τοῦ Χριστοῦ, ὁ λόγος τῆς Ἐκ-κλη-σίας του γίνεται ἀνά τούς αἰῶ-νες «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καί χωρίζει ἀκόμη καί τούς μαθητές του, ἀκόμη καί τά μέλη τῆς Ἐκ-κλησίας του, ἀνάλογα μέ τή θέση πού παίρνουν.

Γιατί σέ κάθε ἐποχή βρίσκονται αὐτοί πού, ἀντί νά προσέχουν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ καί νά προσπα-θοῦν νά τόν κάνουν πράξη στή ζωή τους, εἶναι πρόθυμοι νά κρί-νουν καί νά κατακρίνουν τή συμ-πε-ριφορά καί τίς ἐπιλογές τῶν ἄλλων. Ἀγανακτοῦν εὔκολα, ἀπό ἱερή δῆθεν ἀγανάκτηση, γιατί αὐ-τοί πού θά ἔπρεπε νά εἶναι ὑπό-δειγμα γιά τούς ἄλλους, ὅπως οἱ δύο μαθητές τοῦ Κυρίου, ἴσως δέν εἶναι, ἤ ἀγανακτοῦν γιά τίς ἐπιλο-γές καί τίς ἀποφάσεις τους.

Ὅμως καί ἐάν ἀκόμη θέλουν νά δεί-ξουν τόν ζῆλο τους μέ-σα ἀπό τήν ἀγανάκτησή τους, ξεχνοῦν ὅτι ἡ ἀγανάκτηση δέν εἶναι δεῖγμα εὐ-σεβείας ἤ πνευματικῆς καλλιερ-γεί-ας, ἀλλά δεῖγμα ἐμπαθείας καί φιλοδοξίας, πού δέν ὠφελεῖ οὔτε τούς ἴδιους οὔτε ὅσους τούς ἀκο-λουθοῦν.

Αὐτό εἶναι προφανές ἀπό τή στά-ση τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τῶν δέκα μαθητῶν του πού ἀγανακτοῦν. Ὁ Χριστός δέν ἐπικροτεῖ τή στάση τους, δέν τούς δικαιώνει, δέν τούς ἐπαινεῖ γιά τήν εὐσέβειά τους, ἀλλά δίδει καί σέ αὐτούς ἕνα μά-θημα ἀνάλογο μέ αὐτό πού ἔδωσε στόν Ἰάκωβο καί στόν Ἰωάννη. Τούς δίδει τό μάθημα τῆς ταπει-νώ-σεως καί τῆς διακονίας τῶν ἀδελφῶν τους. «Ὅς ἄν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦ-λος».

Βαδίζοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς πρός τό Πά-θος τοῦ Κυρίου μας καί πρός τό Ἅγιο Πάσχα, ἕνα Πάσχα διαφορετικό ἀπό αὐτό πού ζούσα-με τά προηγούμενα χρόνια, καθώς οἱ συνθῆκες τῆς πανδημίας πού πλήττει τόν κόσμο καί τή χώρα μας, μᾶς κρατοῦν ἀναγκαστικά μα-κριά ἀπό τίς ἱερές μας συνήθει-ες, ἄς μήν ἐμπλακοῦμε οὔτε σέ κρίσεις καί κατακρίσεις ἀδελφῶν μας οὔτε σέ ἐκδηλώσεις ὑπερβάλ-λοντος ζήλου καί οὐ κατ᾽ ἐπίγνω-σιν εὐσεβείας.

Ἄς ἐξετάσουμε καί ἐμεῖς τόν ἑ-αυτό μας ἐάν μποροῦμε νά πιοῦ-με τό ποτήριο τῆς θλίψεως πού μᾶς προκαλεῖ αὐτή ἡ δοκιμασία τῆς πανδημίας, ὅπως ζητᾶ ὁ Χρι-στός ἀπό τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰω-άν-νη, μιμούμενοι τό παρά-δειγ-μά του, χωρίς νά ζητοῦμε πρω-το-κλι-σίες καί πρωτοκαθεδρίες εὐσε-βεί-ας.

Καί ἀκόμη ἄς ἐλέγξουμε τόν ἑαυ-τό μας ἐάν εἶναι ἕτοιμος νά ἀκο-λουθήσει μέ ταπείνωση τό θέλημά του, ὅπως συστήνει ὁ Χριστός στούς ἄλλους μαθητές του. Καί ἄς προσπαθήσουμε ὄχι μόνο νά ἀπα-ντήσουμε στόν Χριστό καταφα-τι-κά, ἀλλά

νά ζήσουμε αὐτή τήν κατάφαση μέ τίς πράξεις μας αὐ-τές τίς ἡμέρες καί σέ ὅλη μας τή ζωή.

Καί τότε θά ἑορτάσουμε τό Πάσχα καί τή λαμπροφόρο Ἀνάστασή του ὄχι μόνο γιά λίγες ἡμέρες ἀλλά γιά ὅλη μας τή ζωή.